

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 17. 11. 1955, sp. zn. 9 To 349/55

Číslo:

Právní věta:

Pokuta jako hlavní trest za přešůpek je trest mírnější než trest odnětí svobody, i když jeho výkon byl podmíněně odložen. Byl-li tedy obviněný odsouzen prvním soudem k podmíněnému trestu odnětí svobody, může odvolací soud k jeho odvolání s hlediska § 195 odst. 1 tr. ř. změnit tento trest v pokutu, jejíž výkon podmíněně odložit nelze.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 17.11.1955

Spisová značka: 9 To 349/55

Číslo rozhodnutí: 38

Číslo sešitu:

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud ve Zbraslavi uznal obviněného vinným přešůpkem proti ochraně silničního provozu podle § 144 odst. 3 tr. zák. spr. a odsoudil jej za to podle téhož zákonného ustanovení k trestu odnětí svobody na čtrnáct dní, při čemž výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu jednoho roku. Vinu obviněného shledal lidový soud v tom, že obviněný řídil osobní automobil rychlostí nepřiměřenou stavu kluzké vozovky, takže vozidlo neovládl, přejel na druhou stranu vozovky a vozidlo tam převrátil. Při výměře trestu lidový soud uvedl, že přihlédl k nebezpečnosti jednání obviněného pro společnost, k osobním poměrům obviněného i k jeho zavinění (aniž uvedl v tomto směru něco bližšího). Přitěžující okolnosti soud nezjistil a pokud se týká okolností polehčujících, vzal v úvahu, že obviněný žije řádným životem pracujícího člověka a že svůj čin doznal. Dodal pak, že k nápravě obviněného postačí pohrůžka trestem bez jeho výkonu, když obviněný svými osobními vlastnostmi dává záruku, že výchovný účel provedeného řízení bude splněn a povolení podmíněného odkladu trestu se nepřičí důležitému obecnému zájmu.

Krajský soud k odvolání, jež podal pouze obviněný, zrušil rozsudek lidového soudu ve výroku o trestu a obviněného při nezměněném výroku o vině přešůpkem podle § 144 odst. 3 tr. zák. spr. odsoudil podle téhož zákonného ustanovení k trestu 100 Kčs pokuty nahrazené pro případ její nedobytnosti podle § 20 odst. 1 tr. zák. spr. odnětím svobody na dva dny.

Z odůvodnění:

Obviněný, doznávaje svoje pochybení, odvolává se proti rozsudku jen pro výrok o trestu, poukazuje k tomu, že mu byl vyměřen trest na svobodě v nejvyšší zákonem přípustné výměře, a domáhá se toho, aby tento trest byl patřičně zmírněn a na místo trestu odnětí svobody aby byl potrestán jen mírnou pokutou.

Odvolací soud, přezkoumaj v odvolacím líčení správnost všech výroků rozsudku, pro které mohl obviněný podat odvolání, shledal, že jeho odvolání je důvodné. Skutkový stav zjištěný lidovým soudem z obsahu vyšetřovacího spisu dopravního inspektorátu OOVV, z výpovědi slyšené svědkyně a z doznání obviněného, nebyl v odvolacím řízení změněn a ježto byl i po právní stránce lidovým soudem správně posouzen, dospěl krajský soud k závěru, že lidový soud rozhodl o vině obviněného způsobem odpovídajícím stavu věci a zákonu. Důvodným však shledal krajský soud odvolání obviněného pro výrok o trestu. Obviněný je zaměstnán jako vedoucí hostince národního podniku Restaurace a jídelny s měsíčním platem asi 620 Kčs, stará se o manželku, která je taktéž zaměstnána, a dosud nebyl trestán. Odvolací soud proto pokládá trest odnětí svobody uložený obviněnému na horní hranici zákonné trestní sazby za příliš přísný. Ovšem v souvislosti s tím nutno vyřešit nejprve otázku, může-li odvolací soud k odvolání, které podal pouze obviněný, hledíc k § 196 odst. 1 tr. ř. uložit obviněnému toliko nižší podmíněný trest odnětí svobody anebo může-li mu uložit v takovém případě místo podmíněně odloženého trestu odnětí svobody trest pokuty (jak o to žádá obviněný), kterou podle § 22 zák. č. 102/1953 Sb. podmíněně odložit nelze. Pokutu možno v takovém případě uložit jen tehdy, jestliže je trestem mírnějším než odnětí svobody at podmíněně nebo nepodmíněně. Ustanovení § 11 odst. 1 tr. zák. spr. uvádí pořadí hlavních trestů, jež lze uložit za přestupky takto: odnětí svobody, veřejné pokárání, pokutu. (Ustanovení §2 zák. č. 102/1953 Sb. připojil pak další hlavní trest za přestupky, a to nápravné opatření.) Podle § 2 zák. č. 102/1953 Sb. nemůže orgán národního výboru (resp. trestní komise zřízená u národního výboru) v žádném případě uložit odnětí svobody. (Trest odnětí svobody nemohou uložit ani orgány uvedené v § 12 vl. nař. č. 54/1953 Sb. o provozu na silnicích, v § 9 vl. nař. č. 61/ 1953 Sb. o občanských průkazech a v § 22 vl. nař. č. 95/1953 Sb. o organisaci státního požárního dozoru a požární ochrany za přestupky tam uvedené.) Jde-li o přestupky, kde stupeň nebezpečnosti pro společnost je vyšší nebo míra zavinění obviněného tak závažná, že by měl být uložen trest odnětí svobody, může tento trest být uložen toliko soudem k žalobě prokurátora. Z toho je zřejmé, že trest odnětí svobody nutno považovat podle zákona za nejprísnější trest, který lze uložit za přestupky. Při tom je otázka podmíněného odložení výkonu trestu odnětí svobody pro uspořádání naznačené hierarchie trestů podle jejich přísnosti podle zákona nerozhodná a nic na ní nemění.

Uváživ všechny tyto okolnosti, pokládá proto odvolací soud trest pokuty 100 Kčs nahrazený pro případ nedobytnosti podle § 20 odst. 1 tr. zák. spr. odnětím svobody na dva dny za zcela přiměřený a odpovídající všem hlediskům, vytčeným v § 12 odst. 1 a § 19 odst. 1 tr. zák. spr.